

aget Fag, Portefeuille- og Rejseindustrien. I den Branche importerede vi før Krigen for 1 Mill. Kr., men i de senere Aar har vi importeret for 4 Millioner. Medens Arbejderne har gaaet arbejdsløse paa Gaden og vi har maattet understøtte dem dels gennem vor Organisation, dels ved Hjælp fra Statskassen, er der sket det, at nogle enkelte Personer har importeret for 3 Millioner mere af disse Varer og tjent kolossale Penge, og naar det er gaaet saaledes i dette lille Fag, hvordan tror man saa, Stillingen vil være i andre?

Ser man paa hele vor Indførsel, saa var den i 1913 kun 855 Millioner, medens den i 1923 var 1 907 Millioner. Alene dette vil jo bevise, at vi her i Landet bruger en Mængde udenlandske Varer, til hvilke vi naturligvis ikke selv kan frembringe Raa-stofferne, medens vi meget godt kan fremstille en hel Mængde, for mange Millioner Kroner af de Varer, som nu købes fuldstændig færdige fra Udlandet. Vor Udførsel passer ikke til denne store Indførsel, men da det er noget, som vi ikke behøver nu at behandle, skal jeg ikke komme videre ind paa det. Jeg ønsker blot at konstatere, at skal vi naa frem til en anden økonomisk Stilling, skal, som dette Kort viser, Kronen komme op paa pari Kurs, er det givet, at saa maa Rigsdagen paa den ene eller den anden Maade enes om en anden Ordning end den nuværende. Hvis ikke, ser jeg ikke rettere end, at vi gaar en Arbejdsløshedsperiode i Møde, og saa har hverken de Konservative eller Venstre Ret til at staa her og udtale eller at omtale i deres Aviser, at det er Regeringens Skyld. Regeringen vil nemlig være med til at reformere paa det omhandlede Omraade, og kan Regeringen ikke gennemføre det, er Skylden de to Partiers, som endnu har Flertal i Landstinget.

Jeg vil gøre opmærksom paa, at selv om de to Partier i Øjeblikket har Flertal i Landstinget, skal man alligevel være noget forsigtig med, at det ikke smuldrer hen lidt efter lidt, indtil de to Partier er Mindretal ogsaa i Landstinget. Jeg har været Medlem af Københavns Borgerrepræsentation i 20 Aar, og jeg erindrer, at da vi havde den gamle Lov med Flertalsvalg, var de Konservative — den Gang kaldte man sig for Højre — kommet dertil, at de kun havde en eneste Repræsentant i Forsamlingen. Saa fik vi den nugældende Valglov med Forholdstalsvalg, og der kom nogle konservative Repræsentanter ind igen. I Staten har vi det samme System, og hvis De vil se Tallene efter, vil De se, at selv om

det ærede Medlem Hr. Korsgaard virkelig mener, hvad han har sagt: at der skulde være Betingelser for et politisk Samarbejde mellem disse to Partier, er det snart for sent, meget for sent, thi selv om man prøver paa dette, vil man heller ikke paa den Maade være i Stand til at faa Flertal her i Landet.

Der er en anden Side af Sagen, jeg gerne vil omtale. Det forekommer mig, at man altfor lidt har sin Opmærksomhed henvendt paa Aarsagerne til de Ulykker, vi har maattet gennemleve i de senere Aar. Det forekommer mig, at det maatte være Rigsdagens Pligt at søge at ændre Samfundsforholdene, hvis det gøres nødvendigt. Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, sagde til Regeringen, at hvis det var dens Hensigt at søge at faa ændret det nuværende Samfund saadan gradvis, vilde han lade os vide, at det var nytteløst, noget saadant kunde ikke gennemføres. Der er blot det at sige dertil, at Forholdene udvikler sig af sig selv paa den Maade, som Socialdemokratiet havde tænkt sig. Der er visse Omraader, hvor vi maa anmode Rigsdagen om at gaa med til Foranstaltninger, som jeg i dette Øjeblik er vidende om vil møde meget stærk Modstand.

Der er f. Eks. det Forhold, at vi nu til Foraaret staar overfor en stor social Kamp, som væsentlig skyldes den Udvikling, Varepriserne har gennemgaaet. Er der nogen Mening i, at Samfundet som saadant skal lide under, at en saadan Kamp føres? Naar der er gaaet en Maanedes Tid eller saadan, vil vi igen faa en Tale af Arbejdsgiverforeningens Formand, Hr. Langkjær, en Tale, der hvert Aar serveres os; gaaende ud paa, at vi ikke kan komme videre med Hensyn til Lønninger. Men denne Tale er jo unaturlig, thi den skulde vendes derhen, hvor man fastsætter Priserne paa Levnedsmidler. Det nytter ikke Arbejderen, at han faar 1 eller 2 Kr. i Timen, naar han skal betale 2 Kr. 50 Ø. for det, han skal købe for i det hele taget at kunne holde sin Arbejdskraft ved lige. Forholdene i vor Industri har udviklet sig paa en saadan Maade, at det ikke er ret mange mindre Virksomheder, vi har i visse Industrier; Kapitalen er i stor Udstrækning konsolideret i Aktieselskaber. Vi har set, hvorledes disse Aktieselskaber har deltaget i Spekulationer og været mindre heldige i deres Virksomhed lige overfor Samfundet. Selv de Konservative, der holder paa det bestaaende, maa gøre os den Indrømmelse, at hvis der er nogen, der har ødelagt det nuværende Samfund, er det først og fremmest dem, som er Ledere af